

**„DISTRUGEȚI
CELE PATRU VECHI RELE!“**

Aproape în fiecare duminică după-amiază, tata voia să tragă liniștit un pui de somn, așa că ne dădea treizeci de feni¹ ca să închiriem cărți cu poze. Ținându-ne de mână, Ji-yong, Ji-yun și cu mine mergeam pe stradă, până la chioșcul cu cărți al bunelului Hong.

Strada pe care locuiam era vestită pentru clădirile ei arătoase și suficient de lată încât să poată trece două mașini în același timp. Așa cum copacul are un singur trunchi, și strada noastră avea o singură ieșire la bulevard. Câte cinci străduțe se desprindeau din bulevard, fiecare străjuită de case cafenii. Casele aveau două etaje și erau perfect identice: aceleași curți pătrate și îmbietoare se ascundeau în dosul porților din față, iar în spate aveau mici terase spre care se deschideau bucătăriile. Cândva, acelea fuseseră casele oamenilor bogați. Mulți dintre locatarii de odinioară încă trăiau acolo, doar că acum împărțeau casa cu mai multe familii.

Chioșcul cu cărți al bunelului Hong era pe colț, la intrarea pe străduța noastră. Toți copiii din cartier

¹ Diviziune monetară, a suta parte dintr-un yuan (n. trad.).

îndrăgeau taraba și pe bunelul Hong, cu părul lui că-runt și barba stufoasă. El ne privea prin lentilele îngăl-benite ale ochelarilor ponosiți și zâmbea. Știa ce cărți ne plac fiecăruia mai mult, știa că eu am să aleg basme, că Ji-yong va cere povestiri de aventuri, iar Ji-yun va vrea povești cu animale. Dacă citeai cărțile acolo, puteai să închiriezi șaiszeci cu treizeci de feni. Două cărți la un fen! Ce chilipir! După ce ne ajuta să alegem, bunelul Hong ne dădea întotdeauna încă o carte gratis.

Înăuntru, la perete, erau bănci de lemn care nu stă-teau niciodată bine înfipite în pământul noroiu. Ne așezam pe una dintre bănci, fiecare cu câte douăzeci și una de cărți dinainte, și le citeam una după alta. Apoi, făceam schimb între noi și ne apucam iar de citit. Așa mi-am cunoscut mulți prieteni dragi: pe Regele-Mai-muț¹, pe Fata din Scoică, pe Albă-ca-Zăpada, pe Aladdin și pe mulți alții. În librărioara aceea, călătoream pe tă-râmuri misterioase și întâlneam frumuseți străvechi sau monștri înspăimântători. Deseori uitam unde mă aflu. Aproape de căderea serii, terminam cele șaiszeci și trei de cărți, iar tata se trezea.

În duminica aceea, nu mai era niciun copil în chioșc când am ajuns noi. Abia ne apucaserăm de citit, când An Yi a dat buzna înăuntru. Eu și An Yi ne știm de când eram în scutece. Venea des pe acolo, așa că știa unde mă poate găsi duminica după-amiază.

— Hai să vedeți, a șuiert ea.

An Yi suferea de astm.

— Distrug firma de la Piața Marii Prosperități!

¹ Sun Wukong, personaj din mitologia chineză (n. trad.).

Am lăsat baltă cărțile și am fugit cu ea. Era prima noastră șansă de a vedea în acțiune campania „Distrugeți cele Patru Vechi Rele“.

Preaiubitul nostru președinte Mao începuse Revoluția Culturală în mai. De atunci, auzeam în fiecare zi la radio despre necesitatea de a pune capăt influențelor malefice și periculoase ale celor „Patru Vechi Rele“: vechile idei, vechea cultură, vechile tradiții și vechile obiceiuri. Președintele Mao ne spusese că nu vom reuși să clădim o țară socialistă puternică până nu distrugem „Cele Patru Vechi Rele“ și nu instaurăm Cele Patru Principii Noi. Denumirile multor prăvălii încă duhneau a tradiție, așa că firmele trebuiau zdrobite, ca să lase loc noilor idei.

Piața Marii Prosperități se afla pe bulevardul Nanjing, cea mai aglomerată stradă comercială din Shanghai, câteva străzi mai încolo. De-a lungul bulevardului Nanjing se înșirau magazine mari și era mereu forfotă. Strada era plină de biciclete, taxiciclete și tramvaie, iar mușteriii erau atât de mulți, încât nu le mai ajungea trotuarul. Încă eram departe când am auzit vacarmul, așa că am alergat mai repede.

O mulțime de oameni se strânseseră în fața Pieței Marii Prosperități, una dintre cele mai prospere din oraș. Era plină de bunătăți, găseai acolo delicatese rare din alte provincii și chestii delicioase, precum pipote uscate de rață, agățate în vitrină. Toți ochii erau îndreptați către un cerc din mijlocul mulțimii. Câțiva tineri îi aclamau frenetic pe cei strânși în cerc, dar majoritatea se mulțumeau să privească, lungindu-și gâturile.

Ne-am făcut loc cu coatele.

În mijloc, în praf, zăcea o placă uriașă de lemn, lungă de aproape patru metri. Încă mai era impunătoare, deși literele aurii MAREA PIAȚĂ A PROSPERITĂȚII își pierduseră obișnuita strălucire și păreau șterse și serbede pe fundalul roșiatic.

Doi tineri musculoși, în maiou, probabil vânzători din piață, găfâiau alături.

— Hai, mai încercăm o dată! a strigat cel mai înalt.

Și-a scuipat în palme și le-a frecat una de alta. Apoi, cu ajutorul celuilalt, a ridicat placa la nivelul umerilor.

— Un', doi, trei!

Au izbit firma de pământ.

Placa a ricoșat, dar nu s-a rupt. Cei doi bărbați au izbit-o iarăși. Nu s-a întâmplat nimic.

— Pune un capăt pe bordură și sari pe ea. Tre' să meargă, a sugerat cineva.

— Bună idee!

— Hai, încercați!

În uralele de încurajare ale mulțimii, bărbații au mutat placa pe jumătate pe trotuar. Apoi au sărit pe ea.

— Un'... doi... trei...

Le-am auzit ghetetele lovind lemnul dur. Dar placa n-a cedat.

— La naiba! Vecherea¹ asta nu se lasă! Alo! Hai, ajutați-ne! a strigat tipul înalt către mulțime.

M-am uitat la An Yi, să văd dacă voia să mi se alăture, dar, cât am ezitat eu, placa s-a umplut de lume. Ji-yong fusese mai rapid și ajunsese acolo, laolaltă cu alții. Toți

¹ Cuvânt inventat, derivat din sintagma „Cele Patru Vechi Rele”. În original, *fouold* (n. red.).

călcau cu putere, săreau și ȋtopăiau încântați. Cineva și-a călcat vecinul pe picior. Șoldurile și umerii se ciocneau. Râdeam cu toții.

Placa refuza să se sfărâme, chiar și sub jumătate de tonă. Oamenii începeau să se enerveze și să strige sfaturi.

— Duceți-o la un tâmplar, o s-o folosească el la ceva!

— Aduceți un camion, s-o calce!

Cineva a început să-și croiască drum spre cerc.

— Am un topor! Lăsați-mă să trec, am un topor!

Ne-am dat în lături, să-i facem loc bărbatului. Și-a ridicat toporul la nivelul umărului și s-a oprit o clipă. Lama sclipea în bătaia soarelui când a început să se miște din ce în ce mai repede, într-un arc strălucitor, până când a izbit firma. Lemnul a gemut, iar noi am izbucnit în urale. Bărbatul a mai dat o lovitură, apoi alta. În sfârșit, placa a cedat. Cu un alt geamăt și un trosnet, s-a rupt în două.

Toată lumea a aplaudat. Oamenii s-au năpustit să calce în picioare ce mai rămăsese din firmă. Eu și An Yi ne-am întâlnit în mulțime cu niște colegi, așa că ne-am îmbrățișat, am sărit și am strigat cu toții. Deși nu zdrobiserăm decât o bucată de lemn, ne simțeam de parcă am fi câștigat o bătălie adevărată.

Scăldați în lumina apusului, am ȋtopăit și am chicotit tot drumul spre casă. Încă pătrunși de ceea ce văzuserăm, am observat că și alte magazine pe lângă care treceam ar fi trebuit să-și schimbe denumirea.

— Uite, asta se cheamă Studioul Foto Lux. Luxul nu înseamnă să faci o mulțime de bani, ca și Marea Prosperitate? Președintele Mao a zis că asta este exploatare.

— Nu vi se pare că și asta e o vecherea? a întrebat Ji-yong înflăcărat.

— Ba da. Ar trebui să se numească Studioul Proletarilor.

— Uite altul. Magazinul de jucării Copilul Inocent, a exclamat An Yi. *Inocent* e un cuvânt neutru. Arată lipsa conștiinței de clasă. În ce să-l schimbăm?

— Ce ziceți de magazinul de jucării „Copilul Roșu“?

— E perfect, i-am răspuns. Și ar trebui să schimbăm și numele Teatrul Păcii în Teatrul Revoluției. Că doar... fără revoluție, cum ar mai fi pace?

Ne simțeam mândri de noi. Eram convinși că aduceam un suflu nou Chinei.

Așa că reacția bunicii m-a mirat nespus. La cină, le-am povestit tuturor ce se petrecuse.

— Vai de mine! a izbucnit bunica. Firma aia l-a costat o avere pe proprietar. Ziceau mereu că prăvălia a avut succes mai bine de treizeci de ani fiindcă au ales o zi foarte norocoasă ca să agațe semnul. Păcat! Ce rușine!

— Buni, dar trebuie să scăpăm de vechile idei, vechea cultură, de vechile tradiții și de obiceiuri. Mao a zis că ne țin pe loc, am informat-o eu.

— Și nu există zile norocoase, buni, să știi. Asta e o superstiție, iar superstițiile sunt depășite. Și numele Marea Prosperitate nu e bun deloc. Înseamnă că faci avere, iar avere fac numai oamenii răi. Nu-i așa?

Ji-yong s-a întors spre mama și spre tata.

Părinții noștri s-au privit, apoi s-au întors spre bunica.

— Da, Ji-yong, așa e, a zis mama și a dat din cap.

Până și surioara mea, Ji-yun, știa că vechile superstiții sunt prostești. De pildă, să nu mături de Anul Nou ca să nu dai afară din casă bogăția sau să mănânci pachetele de primăvară ca să rulezi banii ca pe aluat. I-am povestit bunicii ce auzisem de la colegii mei.

— An Yi a zis că unchiul ei știa o familie care a cheltuit o mulțime de bani când a murit bunica lor. Întâi au făcut priveghi o săptămână. Apoi, după înmormântare, în fiecare a șaptea zi, timp de șapte săptămâni, au dat câte un ospăț și și-au servit rudele cu tofu, iar ultimul ospăț a fost în a patruzeci și noua zi, și toate astea au fost făcute numai ca sufletul ei să ajungă în cer. Apoi au ars bani falși, ca moarta să aibă bani după moarte. La ce bun? În plus, raiul nu există. Sunt doar idei învechite, care țin țara pe loc.

Ji-yong, Ji-yun și cu mine le-am povestit despre noile denumiri la care ne gândiserăm. Mama și tata n-au zis nimic. Nu păreau prea încântați de noua campanie. Era surprinzător, fiindcă fuseseră foarte entuziasmați de mișcările de dinainte. Când eram eu mică, președintele Mao a provocat națiunea să ajungă din urmă producția de oțel a Angliei și Americii. Mama m-a ajutat să adun fier vechi, ba chiar mi-a dat voie să donez ceainicul nostru din fontă ca să ajut cauza. Când dezastrele naturale au provocat o criză de hrană, președintele Mao ne-a îndemnat să producem noi alimente. Mama m-a ajutat să cultiv alge pe balcon, cum făceau toți colegii mei. Iar campania „Distrugeți cele Patru Vechi Rele“ era chiar mai importantă decât celelalte. Așa scria în ziar, așa se zicea la radio. Știam că mișcarea era esențială pentru viitorul patriei și nu pricepeam cum de mamei și tatei ar fi putut să nu le pese.

Era aproape de necrezut. În câteva zile, mai toate vechile firme au fost înlocuite. Toate magazinele despre care vorbiserăm au fost redenumite. Acum, la intrare atârnav stindarde roșii provizorii, cu noile denumiri pictate în negru sau alb. Pânzele roșii nu erau la fel de drăguțe ca vechile firme, dar spiritul lor revoluționar a insuflat întregului oraș o nouă energie. Mi se părea că până și aerul devenise, astfel, mai pur.

Ce ne încânta însă cel mai mult era că Teatrul Păcii chiar devenise Teatrul Revoluției, așa cum crezuserăm și noi că ar trebui să se numească. În sfârșit, ne simțeam niște revoluționari adevărați.

Eu și prietenii mei crescuserăm cu poveștile bravilor revoluționari care au salvat China. Eram mândri de prețioasele noastre cravate roșii care, aidoma drapelului chinez, fuseseră stropite cu sângele martirilor revoluției. Deseori, ne părea rău că fuseserăm prea mici ca să luptăm alături de președintele Mao împotriva invadatorilor japonezi, care încercaseră să cucerească China; împotriva dictatorului Chiang Kai-shek, care oprimase cu cruzime poporul chinez; și împotriva agresorilor americani, în Coreea. Rataserăm șansa de a ne ajuta patria-mamă și de a deveni eroi naționali.

Ne venise și nouă rândul. Distrugerea Celor Patru Vechi Rele era o luptă nouă, chiar foarte importantă: împiedica patria să-și piardă idealurile comuniste. Deși nu înfruntam tancuri sau arme adevărate, bătălia aceasta avea să fie chiar mai grea, din cauză că dușmanii noștri, ideile și obiceiurile putrede cu care eram atât de obișnuiți, se ascundeau în noi înșine.

Eram atât de bucuroasă, încât mi-am uitat mâhnirea legată de preselectie. Mă așteptau multe alte misiuni

mai importante. Mă simțeam deja ca un soldat al Armatei de Eliberare, gata să se avânte în luptă.

Eu și Ji-yun mergeam spre casă. Strada era înțesată de bicicliști care se întorceau de la muncă și de tramvaie pline ochi, care claxonau nerăbdătoare.

Ca de obicei, Ji-yun nu se descurcase prea bine la lecția de pian.

— Trebuie să fii atentă la profesor, îi spuneam. Ți-a zis să încetinești când ajungi la sfârșitul ultimului vers, dar tu ai crescut ritmul. Nu știu ce-i cu tine. Ia zi, despre noua piesă ce-a spus? Ce tonalitate are?

— Veselă? a încercat Ji-yun să ghicească.

Eu am oftat.

— A zis că e antrenantă. Asta înseamnă mai mult decât veselă. Trebuie să fii atentă. Chiar mă faci de râs. Mă...

Câțiva elevi de liceu mi-au distras atenția. Doi băieți și o fată cu părul împletit în codițe se îndreptau spre noi. Nu erau mari, aveau doar cu trei sau patru ani mai mult decât mine. Înaintau încet prin mulțime, uitându-se cu atenție la pantalonii și la pantofii trecătorilor. Eu și sora mea ne-am zgâit la ei cu admirație. Știam că trebuie să fi fost elevi-inspector. În ziare se scrisese că vechile principii se reflectau și în îmbrăcăminte, iar elevii de liceu își asumaseră responsabilitatea de a elimina hainele nepotrivite. De pildă, orice pereche de pantaloni cu cracul mai îngust de douăzeci de centimetri, în cazul femeilor, sau de douăzeci și trei de centimetri, în cazul bărbaților, era considerat „învechit“.

În stația din spatele nostru a oprit un autobuz. Au coborât mulțimi de oameni, alții au urcat. În timp ce

autobuzul se îndepărta, am văzut o mulțime strânsă la colțul străzii.

— Aoleu, au găsit pe cineva!

Am apucat-o pe Ji-yun de mână și ne-am repezit într-acolo.

— ...pantalonii strâmți și pantofii cu botul ascuțit sunt însemnele burgheziei occidentale. Pentru noi, proletarii, nu sunt nici arătoși, nici confortabili. Ba mai mult, sunt dăunători pentru revoluție, așa că trebuie să-i respingem cu fermitate.

Unul dintre băieți, cel care purta ochelari, tocmai își încheia discursul.

Vinovatul era un bărbat foarte chipeș, de vreo treizeci de ani. Purta ochelari cu rame fumurii, o jachetă bej cu fermoarul pe jumătate desfăcut și o pereche de pantaloni cafenii, călcați la dungă. Mai avea și pantofi bicolori, din piele bej și maro-deschis – „pantofi de cocktail“, după cum le spuneam noi. Zăceau pe jos, în timp ce el stătea cu un picior desculț pe trotuar și cu celălalt în poala elevului care îi măsura pantalonii.

Bărbatul își tot arcuia talpa, de parcă l-ar fi durut să calce pe pietricelele de pe trotuar. Părea neliniștit, stând așa în șosetele lui albe, înconjurat de inspectori, ținându-și smerit mâinile pe lângă corp. Din când în când, le ridica puțin, să-și regăsească echilibrul. Chipul lui frumos era stacojiu, apoi s-a albit. De câteva ori, și-a mușcat buzele.

Unul dintre băieți încerca să strecoare o sticlă goală de bere pe cracul bărbatului. Asta era o metodă inventată recent. Dacă sticla nu putea fi îndesată pe crac, pantalonii erau considerați vechile și li se aplicau „măsurile revoluționare“: erau tăiați.

Băiatul a încercat de două ori. Fata a fluturat foarfeca, vădit încântată.

— Priviți! Încă o pereche de pantaloni prea strâmți! Să scăpăm de asemenea vechirele!

A ridicat foarfeca și a tăiat cu dibăcie cracul. Apoi, cu amândouă mâinile, a sfâșiat stofa până la genunchi, lăsând la vedere gamba palidă.

Mulțimea a fremătat. Unii s-au îmbulzit să vadă mai bine, alții au plecat îngrijorați când au văzut foarfeca, iar câțiva s-au uitat la propriii pantaloni. În timp ce fata se apucase de tăiat celălalt crac, băiatul cu ochelari a ridicat pantofii bărbatului și i-a vânturat spre gloată.

— Pantofi cu botul ascuțit! Vechirele!

— Dar i-am cumpărat de aici, de la Magazinul General Nr. 1. E de stat. Cum ar putea fi niște vechirele? a țipat bărbatul, disperat.

— Ce te face să crezi că în magazinele de stat nu există vechirele? Însăși replica dumitale e o vecherea. N-ai văzut toate firmele care au fost date jos? Cele mai multe magazine erau de stat.

Cu un icnet, băiatul a lăsat din mână piciorul bărbatului și s-a ridicat. Bărbatul și-a pierdut echilibrul și a fost cât pe-acți să cadă.

Mulțimea a izbucnit într-un hohot laudativ de râs.

Încurajați, cei trei elevi s-au apucat să taie pantofii. Toți ochii erau ațintiți asupra lor. Nimeni nu se uita la posesorul lor. Eu l-am privit pe bărbat.

Stătea pe trotuar, stingher și umilit, cu cracii fluturându-i și cu șosetele lăsate. Un smoc de păr îi atârna pe frunte. S-a uitat spre pantaloni, și-a împins ochelarii temător și a aruncat o otheadă în jur. Privirile ni s-au întâlnit. A întors capul imediat.

Elevii au chiuit și au aruncat triumfători pantofii mutilați în aer.

Pe bărbat l-a cutremurat un fior. Dintr-odată, s-a întors și a dat să plece.

— Așteaptă!

Unul dintre băieți a luat pantofii și i-a aruncat spre el.

— Ia-ți vechirelele cu tine. Du-te acasă și revizuiește-ți temeinic ideologia.

Bărbatul și-a luat pantofii distruși și și-a croit drum prin mulțime, cu cracii fâlfâind.

Cineva a chicotit:

— O să aibă șosetele găurite când ajunge acasă!

Am urmărit lumea cum se împrăștia. Elevii au pornit trufași pe stradă.

Ji-yun m-a tras de braț.

— Hai! S-a terminat.

Am luat-o de mână și ne-am îndreptat spre casă în tăcere.

— Bietul om, am zis eu până la urmă. Ar fi trebuit să-l ducă mintea că nu e bine să se îmbrace așa, dar zău că eu aș muri dacă mi-ar tăia cineva pantalonii de față cu toată lumea.

Orele tocmai se terminaseră. N-am apucat să ieșim bine din clasă, că a început să toarne cu găleata. Cei care n-aveam umbrele ne-am grăbit înapoi înăuntru.

— Pfai! Trebuia să-mi iau *yang-san*-ul, cum mi-a zis mama!

An Yi și-a tras sufletul, în timp ce-și scutura picăturile de ploaie de pe haine.

— An Yi, răspândești cuvinte vechirele.

Yang Fan a apărut în spatele ei și a vorbit, pe jumătate glumind. M-am mirat. De obicei, Yang Fan se ferea atât de mult să-și exprime propria părere, încât o porecliserăm „Domnișoara Ecou“.

— Poftim? Ce vrei să spui? a întrebat An Yi indignată.

— Tocmai ai zis *yang-san* în loc de „umbrelă“. Asta nu înseamnă că răspândești cuvinte vechirele?

— Vorbești serios? Dacă *yang-san* e vecherea, „pele-
rină de ploaie“ cum mai e?

Câțiva colegi au râs și s-au strâns în jurul lor.

Zâmbetul lui Yang Fan s-a prefăcut în jenă.

— Ce-i așa de amuzant? Chiar e o vecherea.

Du Hai s-a urcat pe un scaun și s-a așezat, bufnind, cu fundul pe o bancă.

— *Yang* înseamnă „străin“. *Yang-san* înseamnă „umbrelă străină“. Li se zicea așa fiindcă, înainte de Eliberare, trebuia să le importăm. Acum se fac în China. De ce-i mai spui *yang-san*? Asta nu înseamnă că ești o xenofilă care venerează tot ce e străin?

Du Hai a rostit cu mândrie expresia nouă pe care o citise în ziar.

Du Hai era o pacoste. Era răutăcios și un elev slab, dar greu de învins într-o dispută. Și, lucrul cel mai important, mama lui era secretara Organizației de Partid din Cartier, așa că nimeni nu voia să-l supere.

El s-a uitat la noi, iar noi ne-am uitat la el.

— În primul rând, în cazul ăsta *yang* înseamnă „soare“, nu „străin“. Iar *yang-san* e „umbreluță de soare“, nu „umbrelă străină“.

Nici măcar nu m-am uitat la Du Hai când i-am corectat greșeala.

— Dacă vrei să vorbim de vechirele, Yang Fan, să știi că tu spui mereu *yang-huo* în loc de „chibrituri“. Iar asta chiar înseamnă „foc străin“. Deci nu împrăștii și tu cuvinte învechite?

I-am aruncat o privire pe furiș lui Du Hai, în timp ce o susțineam pe An Yi. Toată lumea a râs.

Yang Fan nu se aștepta la atacul meu, așa că am luat-o pe nepregătite. I-a cerut din priviri ajutor lui Du Hai.

— Ei bine, și tu le spui profesorilor „bună dimineța“ și „bună ziua“, a contraatacat Du Hai. Și asta e o vecherea, nu știai?

— Și ce-i așa rău dacă le spui „bună dimineța“ și „bună ziua“? Te învață lucruri, așa că ar trebui să-i respecti, i-a întors-o An Yi înainte să apuc s-o opresc.

— Să-i respecti pe profesori? „Respectul față de profesori“ e o idioțenie. Voi sunteți niște „mielușei care nu ies din vorba profesorilor“, știati?

Du Hai citise asta tot în ziar.

Lumea se întorsese cu susul în jos. Acum era o crimă ca elevii să-și respecte profesorii. Nu m-am putut abține.

— Suntem niște „mielușei ascultători“, nu-i așa? Și tu ce ești, Du Hai? Ești plin de vechirele. La ultima testare de la aritmetică, ai luat doar douăzeci și șase de puncte din o sută și ai zis că ești prost fiindcă ai păcate dintr-o viață anterioară. Nu așa ai spus? Reîncarnarea nu e o superstiție?

Am ridicat tonul.

— Și-ai mai zis că ghicitoarea ți-a spus „ochi mici, avere mare“. Nici asta nu e o vecherea?

An Yi nu-l slăbea.

Ochii mici și sașii ai lui Du Hai s-au micșorat și mai tare.

— Ăăă... Era doar o glumă. Oricum, nu sunt la fel de învechit ca tine. Tu mereu zici „ascultați de profesori, ascultați de părinți“.

A șuierat, imitând-o perfect pe An Yi, și toți colegii noștri au izbucnit în râs. Du Hai și Yang Fan păreau extrem de satisfăcuți.

— Jiang Ji-li, familia ta are menajeră. Asta e exploatare. Ești o capitalistă!

— An Yi, tu folosești în fiecare zi cremă de față. E un obicei burghez. La fel ca părul tău lung. Să-ți fie rușine! De ce nu te tunzi scurt, ca revoluționarii?

Du Hai și Yang Fan ne-au atacat pe rând, cu atâta înverșunare, încât eu și An Yi nu am apucat să răspundem. Toată lumea a râs văzându-ne neajutorarea.

— Ploaia s-a oprit. Să mergem acasă.

Simțind că sunt în avantaj și vrând să renunțe cât încă mai aveau ultimul cuvânt, Du Hai și Yang Fan și-au luat ghiozdanele și au ieșit țanțoși. Ceilalți copii i-au urmat, încă chiuind de râs.

Noi două am rămas singure, furioase și neputincioase.

— De ce e rău dacă folosești cremă și porți cozi împletite? a zis An Yi, izbind cu piciorul în podea.

— S-ar putea să aibă totuși dreptate despre menajeră, am recunoscut eu, în timp ce ne puneam ghiozdanele pe umeri. Cred că va trebui să-i spun mamei ce-au zis despre Song Po-po.